

Du dejlig Rosenknop

Sange af Ambrosius Stub, Samuel Simon Weyse,
F.L. Æ. Kuntzen & J.A.P. Schultz

Ulrik Cold & Kristian Buhl-Mortensen

Sperontes/Ambrosius Stub:

1) Du dejlig Rosenknop	(mel.: J.S. Bach)	3'11
2) Uforsagt hvordan min Lykke		1'57
3) Vore dage flyve fage		2'15
4) Nu er jeg befriet		1'02
5) Skal Dahlens Lillie		1'25
6) Haab ikkuns!		2'04
7) Den kiedsom Vinter		4'34
8) Lad Krig fornøje Potentater		2'54
9) Fødes. Græde...		1'31

Samuel Simon Weise: "Det Danske Syngende Nympe-Chor" (1753):

10) To Rigers Velfærds Fødselsdag	1'13
11) Hvad er dog Verdens Pragt	2'07
12) Du Gierne spille vil	1'21
13) Ikkun een er min Udvalde	2'47
14) Blødhieret skamme dig	1'18
15) Himmel skønne Nympe-Skare	1'27

F.L.Æ. Kuntzen: "Viser og Lyriske Sange" (1786):

16) En Martsviol	Johann Wolfgang von Goethe (1749-1832)	1'56
/Rahbek		
17) Fylde hver sit Glas	Jens Baggesen (1764-1826)	1'38
18) Herr Zinklar	Edvard Storm (1749-94)	2'45

19) Naar, som vi daglig see	<i>Jens Baggesen (1764-1826)</i>	1'54
20) Betænker, I blomstrende Piger	<i>Poul Dankel Bast (1747-1803)</i>	1'49
21) Pigesind	<i>Knud Lyhne Rahbek (1760-1830)</i>	0'48
22) Min Sang - min Lina!	<i>K. L. Rahbek</i>	1'29
23a) Vil du ei være stille	<i>Johann Heinrich Voss (1751-1826)/ Rahbek</i>	2'58

J.A.P. Schulz: "Viser og Sange med danske Texter af K.L. Rahbek" (1792):

23b) Vil du ei være stille	<i>Johann Heinrich Voss (1751-1826)/Rahbek</i>	
24) Der var en tid, da jeg var meget lille	<i>Jens Baggesen</i>	1'53
25) En Glut bruunøiet	<i>Johann Heinrich Voss/Rahbek</i>	3'20
26) Den arme Kukur	<i>Fr. Leopold Graf zu Stolberg (1750-1819) /Rahbek</i>	1'48
27) Skøn er Rosens Spæde Knop	<i>Chr. F. Weisse (1726-1804)/Rahbek</i>	1'40
28) Der var en Kiæmpe Goliath	<i>Matthias Claudius (1740-1803) /Rahbek</i>	2'05
29) O Lalage!	<i>Gottfried August Bürger (1747-94)/Rahbek</i>	2'10
30) Skal jeg da leve i den kval	<i>Sauvigny/Rahbek</i>	3'29

Total spilletid 64'07

Ambrosius Stub/Sperontes:

1) Du dejlig Rosenknop

jeg plukkede igår, er ved at visne; naturens mesterstykke forgår. Kom, Phillis! således vil det også gå dine ynder, undtagen én: dyden. Lev til din skabers ære, så vil din skønhed blive uforgængelig.

2) Uforsagt hvordan min Lykke

end i verden blive må, håber jeg på Herrens nåde. Har jeg den, kan jeg udholde alt.

3) Vore dage flyve fage

Intet mægtigt kan formilde dødens had. Jeg slår verden ud af hovedet og sætter min lid til Jesus.

4) Nu er jeg befriet

En kærlighedspagt er altid som en rose med torne, og falskhed kan holde det ærligste hjerte i fængsel. Men kærligheden gør mig ikke længere blind.

5) Skal Dahlens Lillie

Skal dalens lilje (Højs. II, 1-2) ikke regnes lige med rosen? Betænk, o menneske! hvad du er. Om

du end bærer ærens purpur, er din herlighed dog forgængelig som blomstens.

6) Haab ikkuns!

Tungsindighed bringer kun smerte, men håbet giver fortrøstning om, at timen er nær. Himlen skænker dig - for dit håb - alt hvad du ønsker.

7) Den kiedsom Vinter

fortrænges af våren, som klæder skoven i brudedragt. Himmel, jord og vand oplives af skaberen. Måske forvandler han også min vinter til vår - i år.

8) Lad Krig fornøje Potentater

Jeg slås ikke, jeg har ikke forstand på penge; jeg interesserer mig hverken for årgangsvin, helsekost eller fromhed. Nej giv mig bare min Krambambuli (brændevin fra Danzig).

9) Fødes. Græde...

"MENNESKETS LEVNETS LOB". Fødes. Græde. Svøbes. Ammes. Tja, vort hele liv kan beskrives i få ord og i en enkelt strofe. Derfor er døden

også velkommen; thi gud forlader mig ikke, selv i dødsskyggens dal (Ps. 23).

Samuel Simon Weise:

10) To Rigers Velfærds Fødselsdag

Velsignet kong Frederiks fødselsdag, som glæder alle gæve folk. Velsignet også dronning Juliane.

11) Hvad er dog Verdens Pragt

- ak kun en kalket grav eller et farligt hav. Søg håbets havn og kast anker i evigheden.

12) Du Gierne spille vil

Man bliver ikke rig ved spil, og jo større indsats jo galere går det. Mange har jeg kendt som nu er tigge-re, og som for sent angre deres ungdoms dårskab.

13) Ikkun een er min Udvalde

Hun er min himmelsendte brud; jeg vil elske hende til døden skiller os.

14) Blødhieret skamme dig

Nu står du der og drømmer forsagt. Tag dig sammen: hun er i

nettet; hvorfor tabe modet nu?

15) Himmel skønne Nyphe-Skare

Vi agter Jer højt, selvom I ikke får lov at komme ind til vores møder. Og husk, søde glutter, at vi frimurere kender til usvigelig troskab og - tavshed.

F.L.Æ. Kunzen:

16) En Martsviol beskeden stod

- og beundrede den unge hyrdinde: "Hvem der var skøn, så hun plukkede mig og lod mig visne ved sit bryst."

Men hyrdinden så slet ikke den uanselige blomst og kom til at træde på den. "Jeg dør med glæde for din fod!"

17) Fylde hver sit Glas

Drik Jeres piges skål og forkynd os hendes navn. Elskov er på mode overalt, og kun en tosse tænker ilde om vin og kærlighed. Bliver du afvist eller bedraget; nå, så find dig en anden.

18) Herr Zinklar

Et skotsk undsætningskorps under George Sinclair's kommando forsøgte at nå over land gennem Norge til Sverige, som var i krig med Danmark. Skotterne faldt i baghold i Gudbrandsdalen den 26. august 1612, hvor bønderne ved raffineret signalering netop i rette øjeblik styrtede træstammer og sten ned over de intetanende soldater. Sinclair faldt først, skudt gennem hovedet med en sølvknap. Om havfruen der advarede ham foreligger ingen konkrete oplysninger.

19) Naar, som vi daglig see

Drik for at glemme verdens dårskab, vold og uretfærdighed. Hvem kunne udholde livet med alle dets lidelser uden saften af røde druer?

20) Betænker, I blomstrende Piger! Jer Stand

-og vælg, før roserne visner, en mand; men husk, at foråret er både forgængeligt og farligt. Forsmå

ikke den redelige yngling, som tilbyder ægteskab: foråret kunne blive æreløst og falme, hvor det misbruges. I ægteskabet skal glæden befæstes og smilende glemme den flygtige vår.

21) Pigesind

er som vind, som en fugl på taget. Trods mine advarsler til andre, fik Cloris mig i sine lænker, og nu vil jeg hellere dø som hendes fange end tænke på frihed.

22) Min Sang - min Lina

Lina lærte mig at synge og at elske; alt andet røvede skæbnen mig - også Lina selv. Alt minder mig om den forsvundne.

23a) Vil du ei være stille

Du ligner din moder, og også hendes blik har fortryllet mange. Naturen lærer Jer skælmeriet, siger du, men får nogen lov til at stjæle et kys, skal du alligevel skænde på ham.

Så kan I jo forliges, hvis du kan lide ham.

ikke den redelige yngling, som tilbyder ægteskab: foråret kunne blive æreløst og falme, hvor det misbruges. I ægteskabet skal glæden befæstes og smilende glemme den flygtige vår.

21) Pigesind

er som vind, som en fugl på taget. Trods mine advarsler til andre, fik Cloris mig i sine lænker, og nu vil jeg hellere dø som hendes fange end tænke på frihed.

22) Min Sang - min Lina

Lina lærte mig at synge og at elske; alt andet røvede skæbnen mig - også Lina selv. Alt minder mig om den forsvundne.

23a) Vil du ei være stille

Du ligner din moder, og også hendes blik har fortryllet mange. Naturen lærer Jer skælmeriet, siger du, men får nogen lov til at stjæle et kys, skal du alligevel skænde på ham.

Så kan I jo forliges, hvis du kan lide ham.

J.A.P. Schulz:

23b) Vil du ei være stille (se 23a)

24) Der var en tid, da jeg var meget lille

Kun erindringen er tilbage om barndommens lykke og uskyld. Nu hvor ro og fryd er svundet hen, lad mig da aldrig tabe erindringen om de blide barndomsdage.

25) En Glut bruunøiet

Frieren lurer på at stå parat, når den skønne skal over det høje gærde: han løfter hende og "glemmer" at sætte hende ned igen. De taler, de tier, de kysser, og nu er hun hans.

26) Den arme Kukuk

Den stakkels gøg sad i dybe tanker, og stæren spurgte, hvad der var galt. "Ak, ingen holder af mig stakkel, jeg bliver hånet og alle ler af min sang." "Det skal du ikke tage dig af", sagde stæren; "kuk du bare". Det råd fulgte gøgen, men hvor han nu vover sig frem med sit "kukkuk!", bliver han straks jaget væk igen af et

DU DEJLIG ROSENKNOP:

Ambrosius Christoffersen Stub (1705-58).

Faderen var fæstehusmand under herregården Søholm og havde som skrædder et godt arbejde bl.a. for familierne på de nærliggende herregårde Søholm og Brahesholm.

Ambrosius Stub blev student i Odense 1725 og tilbragte derefter en halv snes år ved universitetet i København uden dog at tage den teologiske eksamen, som kunne have givet ham et udkomme som præst. Han begyndte hurtigt at deltage i tidens litterære liv med lyriske digte af mange slags og blev kendt og beundret i akademiske kredse.

Det frie liv har behaget ham så meget, at han opgav studierne og ernærede sig som sekretær eller "skriverkarl" i fornemme herrers huse. Stub skulle i denne egenskab føre herrens regnskaber og korrespondance, være til selskab og morskab og skrive digte ved festlige lejligheder og gjorde fremragende fyldest. Han arbejdede først på Brahesholm men længst på Valdemarsslot hos kammerherre Niels Juel (sønnesøn af søhelten).

Stub giftede sig med den unge Mette Cathrine Schousboe og fik fem børn med hende. Hans stilling som sekretær betød, at han ikke kunne bo sammen med sin familie, som først boede i Fåborg og senere i Odense.

Kammerherre Juel behandlede ikke altid Stub lige godt. Stub blev bl.a. i en periode sat til at være mellemmand i smuglerhandler, som Juel drev med købmænd på nabøen Ærø, som dengang tilhørte hertugdømmet Slesvig. Når Stub holdt ud, var det sikkert fordi han blev "*magnifique*" betalt med penge og klæder, men vel mest fordi han håbede på at opnå en stilling hvorved "*hans Hustru og han i Fremtiden kunde have fælles Ophold ved eet og det samme Bord*". Stillingen opnåede han aldrig, og lønnen slog dårlig til, så familien boede i ringe kår i den lille lejlighed i Klerkegade i Odense. De tre af børnene døde som små, og hustruen døde i 1747 kun 31 år gammel. Hjemmet blev opløst, og de to levende børn kom til slægtninge.

På grund af en ondartet ledegigt tog Ambrosius Stub okt. 1752 sin afsked hos Juel og drog til Ribe, hvor han fik en lille pøgeskole for børn af

byens fine folk. I Ribe lærte han bl.a. H.A. Brorson at kende, hvilket inspirerede ham til storslåede åndelige digtninge. Efter 6 år i Ribe døde han i yderste armød.

Ambrosius Stub har forsøgt sig i mange af lyrikkens arter: digte på latin – som dog var ved at gå af mode, mindedigte i barokkens pompøse stil, lejlighedsdigte, drikkeviser og drikkeskåler. Bedst er de digte, der har form af en simpel vise, i lighed med Bellmans digte tilpasset en jævn og sangbar melodi. Denne digtform var netop da kommet frem i Tyskland med leipzigeren **Sperontes** (Johann Sigismund Scholze (1705–50)): **“Singende Muse an der Pleisse”** (1736), som indeholdt digte med omarbejdede melodier lånt fra Tyskland, England, Frankrig og Italien. I biblioteket på Valdemarsslot stod der et eksemplar af denne samling.

Kun fem digte blev trykt i Stubs levetid, og først i 1771 blev et udvalg af dem udgivet af præsten T.S. Heiberg. Eftertiden har fundet og udgivet adskillige flere, men utvivlsomt er en del gået tabt.

SAMUEL SIMON WEISE (?–1757?) ved man i dag ikke ret meget om.

Han blev i 1743 organist i Kastelskirken efter C.A. Thielo og fungerede der som organist indtil 1756. Desuden var han lærer i klaver- og harpespil. Han er hovedsagelig kendt for sin lille samling viser **“Det Danske Syngende Nympe-Chor”** 1. Saml. 1753. Samlingen indeholder 12 melodier af Weise til anonyme tekster. (*“De over et hvert Stykke i Koobers stukkene Melodier ere af mit eget Arbeide”*). Melodiernes stil minder meget om den herskende moderetning som **Sperontes** stod for med **“Singende Muse an der Pleisse”**. S.S. Weise fik kun udgivet denne ene samling, selv om det var hans intention at udgive en fortsættelse. Hans forbillede var C.A. Thielos *“Oder fra Skuepladsen”*.

Weise skriver i forordet til *“Nympe-Choret”* bl.a.: *“Hvor bøyelig og føyelig det Danske Sprog er, baade til at rette sig efter Synge-Toner, og derhos tellige Frembringe utvungne nætte Tanker, kand man til Deels alt see af de Trende trykte Samlinger af Arier og Oder, som ere siungene og opført paa vores Skue-Plads...”*

“Min fornemmeste Hensigt er, skal og i Fremtiden stedse blive, at udsøge saadanne Stykker blandt vore Danske Skialdrers Arbeide, hvori nætte Tanker kand findes

forbunden med en reen siirlig Dansk Rime-Konst, hvad enten saadan Arie ingen eller nogen Tiid tilforne kand være hørt. Hvad der er anstødeligt, udelukkes.”

FRIEDRICH LUDWIG AEMILIUS KUNZEN (1761–1817) blev født i Lübeck. Som 20-årig blev han sendt til Kiel af sin far for at studere jura. Her traf han den musikinteresserede professor C.F. Cramer, som hjalp ham på forskellig måde, bl.a. førte Cramer ham sammen med **J.A.P. Schulz** i 1784. Schulz beretter, at han *“ofte havde Lejlighed til at beundre hans ferne Klaverspil, hurtige Nodelæsning, hans Fantaseren, hans grundige Indsigt i Komposition, som han havde erhvervet sig ved egen Flid, hans Udarbejdelser af forskellig Art, med et Ord hans store Geni”*. På Schulz` anbefaling opgav Kunzen endelig sit jurastudium og besluttede sig til at prøve at vinde et musikernavn i København. I Kiel havde han gjort flere danskeres bekendskab bl.a. K.L. Rahbek.

Kunzen gjorde stor lykke i København både som pianist og som komponist. Hans første komposition i Danmark kom i 1785, det var en sør-

gekantate over grev O. Thott til tekst af Rahbek. Stærkt inspireret af J.A.P. Schulz` **“Lieder im Volkston”** udgav Kunzen i 1786 **“Viser og Lyriske Sange”**. Han skriver bl.a. i forordet: *“Denne Samling blev kaldet Viser og Lyriske Digte, for derved at vise, at man kunde vente tvende Slags Sange. Ved Viser forstod Componisten slige, som ere Naturens egne Børn, som tillige, uden at blive den utro, besidde en vis Ynde, som enhver røres af, mod hvem Naturen ikke har handlet alt for stedmoderlig, som stedse forekomme os noget bekiendt, uden dog virkelig at være det, der er fattige, og strax indpræge sig i Hukommelsen, med et Ord: saadanne Sange som de, Capelmester Schultz, for nogle Aar siden, i Tydskland, udgav en Samling af, under Navn af Volkslieder, som desværre her kun ere lidet bekiendte... Men Componisten fandt snart, at han med slige Sange kun vilde gjøre liden Lykke hos en Deel af Publicum, der alt for meget er vant til den ofte alt for luxuriøse Italienske Sang, han valgte derfor et Slags, som kommer denne nærmere, men dog stedse i nogen Forstand, og kaldte dette Slags lyriske Sange, hvortil da ofte Poesien, som her svingede sig høiere, gav ham Leilighed...”*

Hvad Texternes Valg angaar,

da har man naturligvis maattet see paa deres Bequemmelighed til Musik, mangt et stykke har meget poetisk Værd, som dog, ved sin Versification og Tankegang, ikke er nær saa skikket til Composition som et maadeligere. Dette er Grunden, hvorfor saa vel de originale, som oversatte og efterlignede Sange ikke ere lige Værd."

JOHANN ABRAHAM PETER SCHULZ (1747–1800) født i Lüneburg, elev af Kirnberger i Berlin og derefter akkompagnatør hos en polsk fyrstinde, med hvem han rejste rundt i hele Europa. 1773 bosat i Berlin. 1775–78 kapelmester ved Det franske Teater i Berlin, 1780–87 kapelmester ved prins Heinrichs hof i Rheinsberg. Ansat som kapelmester ved Det kgl. Teater i København 1787, hvor han blev indtil han blev pensioneret på grund af sygdom i 1795.

J.A.P. Schulz komponerede operer og syngespil men størst betydning fik hans små sange, hvor han lagde vægt på det ukunstlede og naturlige. Han siger selv i forordet til 1. del af **"Lieder im Volkston"** (1782), at hemmeligheden ved disse folkelige sange er dette "Schein des Bekannten", som

skal være over dem, betragtninger, som aftryktes ordret som forord til "En Snes danske Viser" (1915), hvor med Carl Nielsen og Thomas Laub gjorde sig tilsvarende bestræbelser. Schulz' sange fik stor udbredelse, og K.L. Rahbek besørgede i 1792 en dansk udgave: **"Viser og Sange med danske Texter af K.L. Rahbek"**.

Rahbek skriver i slutningen af bogen "Til Læseren" bl.a.: "At han (oversætteren) kun har søgt at bevare Sangenes Aand, og ikke at oversætte dem, troer han, man vil tilgive, naar man kender noget til, hvor umulig den Lethed, Visedigtningen kræver, vilde gjøre hiin bogstavelige Troskab, og at de fleste ere meget forkortede, er skeet efter udtrykkelig Aftale med Componisten. I den skønne og beskeedne Hensigt at bidrage noget til at gjøre sit Fædrenelands beste Viser mere bekiendte, satte Componisten dem i Musik, o! at der måtte lykkes Digtekunsten her at afbetale ham noget af sin Gield for dette Foretagende, at vore danske Sangelskere, og fremfor alt vore danske Skønne maatte ynde disse hans Sange, og finde, at de danske Texter ikke vare dem ganske uværdige."

Kristian Buhl–Mortensen

Ulrik Cold

spillede rædsomt på violin som barn og ungt menneske og blev uddannet til sanger af privatlærere samtidig med at han tog juridisk eksamen på universitetet. Han sang opera med andre studenter, blev anvendt som solist med Københavns Drengekor i Domkirken, var medlem af Radiokoret og optrådte snart som Oratoriesolist i hele Skandinavien. Operadebut og Lieddebut i 1968. Anfänger i Kassel 1969. Gæst på Komische Oper Berlin i 1971. Samme år ansat ved Det kongelige Teater i København. Operadirektør sammesteds 1975-77. 1978 Free lance. Optræder siden i mange lande i Opera, Oratorium og som Liedsanger. Adskillige film og gramfonoptagelser.

Kristian Buhl Mortensen

er uddannet i guitar og lut på Det kgl. danske Musikkonservatorium, hvor han debuterede fra solistklassen i 1979. Han har siden 1975 spiller guit-

ar på Det kgl. Teater og desuden haft et udstrakt virke som kammermusiker med forskellige faste ensembler og solister. Kristian Buhl-Mortensen underviser nu på Frederiksværk kommunale Musikskole og på Det kgl. danske Musikkonservatorium. Han har medvirket ved mange pladeproduktioner både som arrangør af musikken, akkompagnatør og som solist.

Ulrik Cold og Kristian Buhl-Mortensen har arbejdet sammen siden 1979 og fået opbygget et stort og alsidigt repertoire af både danske og udenlandske, kirkelige og verdslige, nye og gamle sange. De har haft stor succes ved deres koncerter over alt i Danmark, på Færøerne og i Tyskland og lavet mange produktioner for Danmarks Radio, samt udgivet flere CD-er sammen.

Ulrik Cold

played the violin abominably as a child and young man. He studied singing under private teachers and at the same time took his law examinations at the university. He sang opera with other students, appeared as soloist with the Copenhagen Boys' Choir at the cathedral, was a member of the Radio Chorus, and early on sang soloist parts in oratorios all over Scandinavia. He made his opera and lieder debut in 1968. Beginner's course in Kassel 1969. Invited to sing at Komische Oper Berlin in 1971 and in the same year joined the Royal Theatre in Copenhagen, where he was appointed Opera Director from 1975 to 1977. Turned free lance in 1978. Has since appeared in many countries in opera, oratoria, and as lieder singer. He has made several film and gramophone recordings.

Kristian Buhl-Mortensen

trained in the guitar and lute at the Royal Danish Conservatory of Music, where he made his debut from the soloist class in 1979. Since 1975, he has played the guitar at the Royal Theatre and has been very active as a chamber musician with various ensembles and soloists. Kristian Buhl-Mortensen now teaches at the Frederiksværk school of music and at the Royal Danish Conservatory of Music. He has taken part in many recordings as accompanist and soloist, as well as arranging the music.

Ulrik Cold and Kristian Buhl-Mortensen have worked together since 1979. Their repertoire is large and versatile, covering Danish and foreign, religious and secular, new and old songs. Their concerts have met great success all over Denmark, on the Faroes, and in Germany. They have made many productions for Radio Denmark and recorded several CDs together.

Sperontes/Ambrosius Stub:

1) Thou exquisite rosebud	(mel.: J.S. Bach)	3'11
2) Undismayed whate'er my fortune		1'57
3) Our days are flying fair		2'15
4) Now I am set free		1'02
5) Shall the lily of the valley		1'25
6) But hope!		2'04
7) The tedious winter		4'34
8) Let war delight the potentates		2'54
9) Born. Cries ...		1'31

Samuel Simon Weise: "The Danish Singing Nymphs' Choir" (1753):

10) The birthday of two kingdoms' welfare		1'13
11) What is the splendour of this world		2'07
12) You gladly game		1'21
13) One only is my choice		2'47
14) For shame, you faint-hearted		1'18
15) Divinely fair band of nymphs		1'27

F.L.A. Kunzen: "Ballads and Lyric Songs" (1786):

16) A March violet humbly stood	Johann Wolfgang von Goethe (1749-1832)/
<i>Rahbek</i>	1'56
17) Fill each his glass	Jens Baggesen (1764-1826)	1'38
18) Herr Zinklar	Edvard Storm (1749-94)	2'45
19) When, as we daily see	Jens Baggesen (1764-1826)	1'54

20) Remember, young maidens! your state	<i>Poul Dankel Bast (1747-1803)</i>	1'49
21) A young girl's humour	<i>Knud Lyhne Rahbek (1760-1830)</i>	0'48
22) My song - my Lina!	<i>K.L. Rahbek</i>	1.29
23a) Will you not be still	<i>Johann Heinrich Voss (1751-1826)/ Rahbek</i>	1'29

J.A.P. Schulz: "Songs with Danish texts by K.L. Rahbek" (1792):

23b) Will you not be still	<i>Johann Heinrich Voss (1751-1826)/Rahbek</i>	
24) There was once a time when I was very little	<i>Jens Baggesen</i>	1:53
25) A brown-eyed lass	<i>Johann Heinrich Voss/Rahbek</i>	3'20
26) The unfortunate cuckoo	<i>Fr. Leopold Graf zu Stolberg (1750-1819)/ Rahbek</i>	1'48
27) Beauteous is the rose's tender bud	<i>Chr. F. Weisse (1726-1804)/Rahbek</i>	1.40
28) There was a giant, Goliath	<i>Matthias Claudius (1740-1803)/Rahbek</i>	2:05
29) O Lalage!	<i>Gottfried August Bürger (1747-94)/ Rahbek</i>	2'10
30) Must I live in this torment	<i>Sauvigny/Rahbek</i>	3'29

Total playing time: 64'07

Ambrosius Stub/Sperontes:

1) Thou exquisite rosebud

I picked yesterday is withering; Nature's masterpiece perisheth. Come, Phillis, thus will your charms pass, save one: your virtue. Live to honour your Creator, then you beauty will be imperishable.

2) Undismayed whate'er my fortune

in this world might be, I hope for the grace of the Lord. If I have that, I can endure anything.

3) Our days are flying fair

No might can appease death's hate. I dismiss the world from my mind and put my trust in Jesus.

4) Now I am set free

A pledge of love is ever like a rose with thorns, and falseness can hold the sincerest heart in prison. But love no longer makes me blind.

5) Shall the lily of the valley

Shall not the lily of the valley (Song of Solomon II, 1-2) be counted the equal of the rose? Consi-

der, O Man! what you are. Though you wear the purple robe of honour, your glory is as transitory as the flower.

6) But hope!

Melancholia brings only pain, but hope gives trust now your hour is near. Heaven grant you - for your hope - all you desire.

7) The tedious winter

is dislodged by spring, which clads the forest in bridal array. Heaven, earth, and water are quickened by the Creator. Perhaps He will also change my winter to springtime - this time.

8) Let war delight the potentates

I fight not nor know I anything of money; neither vintage wine, nor health food, nor piety interests me. No, just give me my Krambambuli (schnapps from Danzig).

9) Born. Cries ...

"THE LIFE OF MAN".
Born. Cries. Swaddled. Suckled.

Thus the course of our life in a few words and a single stanza. Therefore death is welcome; for God will not forsake me, even in the valley of the shadow of death (Psalm 23).

Samuel Simon Weise:

10) The birthday of two kingdoms' welfare

Blessed King Frederik's birthday, which gladdens all good folk. Blessed, too, Queen Juliane.

11) What is the splendour of this world

- alas but a whited sepulchre or dangerous sea. Seek the harbour of hope and drop anchor in eternity.

12) You gladly game

Gaming doesn't make one rich, and the greater the stakes the worse it goes. I have known many who are beggars now and, too late, repent the follies of their youth.

13) One only is my choice

She is my heaven-sent bride; I will love her 'til death do us part.

14) For shame, you faint-hearted

18) Herr Zinklar

A Scottish relief expedition under the command of George Sinclair tried to reach Sweden, which was at war with Denmark, through Norway. The Scots were ambushed in Gudbrandsdalen on 26 August 1612. In response to sophisticated signalling, the peasants at exactly the right moment toppled tree trunks and rained down stones over the unsuspecting soldiers. Sinclair was the first to fall, shot through the head with a silver button. But about the mermaid who had warned him, there is no real information.

19) When, as we daily see

Drink to forget the follies of the world, the violence, and the injustice. Who could endure life with all its suffering without the juice of the purple grape?

20) Remember, young maidens! your state

- and choose, before the roses wither, a husband: but remem-

You stand there, dreaming despondently. Pull yourself together: she's in the net; why lose courage now?

15) Divinely fair band of nymphs

We hold you in high esteem, though you shall not attend our meetings. And remember, sweet lasses, we Freemasons know of unswerving fidelity and - secrecy.

F.L.A. Kunzen:

16) A March violet humbly stood

and admired the young shepherdess: "Whoever was beautiful so she picked me and let me wither at her breast".

But the shepherdess didn't see the unassuming flower and accidentally trod on it. "I die with happiness at your foot!"

17) Fill each his glass

Toast your lass and tell us her name. Love is in fashion everywhere, and only an idiot thinks poorly of wine and love. If she rejects or deceives you, well, find another.

ber that spring is both transitory and dangerous. Do not disdain the honest youth who offers marriage; misused spring could bring dishonour and fading. In marriage, gladness must be secured and fleeting spring smilingly forgotten.

21) A young girl's humour

is like the wind, like a bird on the roof. Despite my admonitions to others, Cloris has me in chains, and now I would rather die her prisoner than think of freedom.

22) My song - my Lina

Lina taught me to sing and to love; all else Fate took from me - Lina, too. Everything reminds me of all that is lost.

23a) Will you not be still

You are like your mother, and her gaze, too, enchanted many. Nature teaches you playfulness, you say, but if one is allowed to steal a kiss you still scold him.

But then, you can be reconciled, if you like him.

J.A.P. Schulz:

23b) **Will you not be still** (see 23a)

24) **There was once a time when I was very little**

Only memories are left of childhood's happiness and innocence. Now that peace and joy have faded away, let me never lose by memories of those tender childhood days.

25) **A brown-eyed lass**

The suitor lies in wait, ready for when the fair one must cross the high fence: he lifts her up and "forgets" to set her down again. They speak, they fall silent, they kiss, and now she is his.

26) **The unfortunate cuckoo**

The unfortunate cuckoo sat in deepest thought and the starling asked what was wrong. "Alas, nobody cares for me, poor thing, I am scorned and everyone laughs at my song." "Take no notice," said the starling, "just cuckoo." The cuckoo followed his advice, but whenever he ventured forth with his "cuckoo!", he

was immediately chased away by a jeering chorus.

27) **Beauteous is the rose's tender bud**

Chloris's face is more beautiful than the rose and her kiss more intoxicating than wine.

28) **There was a giant, Goliath**

Goliath was a stupid boor and matador, but David came in the name of the Lord and he hit that great braggart so that he crashed to the ground.

29) **O Lalage!**

O Lalage! who formed thee so fair, so beautiful, so lovable? O, who else but He who created heaven's angels? He gave my lovely one to me, He made me so happy.

30) **Must I live in this torment**

Must I live in this torment, never more to see the one I worship? Lyda is angry with me and has turned her face away from me. O, love! earth's best desire; alack, why do you torture me so?

Synopsis: Ulrik Cold

Danish songs from the 18th Century

Songs by Ambrosius Stub, Samuel Simon Weyse,
F.L. Æ. Kuntzen & J.A.P. Schultz

Ulrik Cold & Kristian Buhl-Mortensen

CLASSCD 134